

De af udvalget truffne beslutninger blev godkendt af konferencen; for så vidt angår spørgsmålet om gennemførelsen af en konvention med 116 stemmer for, 0 stemmer imod, medens 34 afholdt sig fra at stemme. I denne forbindelse bemærkes, at de danske regeringsrepræsentanter mente at burde afholde sig fra at stemme, idet man på den ene side måtte erkende, at en konvention om det heromhandlede spørgsmål ikke passede på danske forhold, medens der på den anden side næppe hersker tvivl om, at der er en række lande, hvor udviklingen ikke er så vidt fremskredet, at der findes organisationer, der er i stand til at føre kollektive forhandlinger.

For så vidt angår landbrugsspørgsmål i almindelighed, blev der kun levnet udvalget ganske kort tid til dette arbejde, og udvalget, hvis forhandlinger tog sit udgangspunkt i den af Arbejdsbureauet udarbejdede almindelige rapport, koncentrerede sig derfor hovedsagelig om, i hvilken rækkefølge de sociale problemer inden for landbruget burde tages op. Fra arbejderside var man navnlig interesseret i, at spørgsmål om arbejdstid som et naturligt korrelat til fastsættelse af minimumslønninger kom op til behandling snarest muligt, medens man fra arbejdsgiverside var mest tilbøjelig til at mene, at spørgsmålet om en socialforsikrings gennemførelse inden for landbruget måtte være mere brændende. Der kunne ikke i udvalget opnås enighed om at opstille en „prioritetsliste“, og man valgte derfor den udvej at udarbejde et resolutionsforslag, der senere blev enstemmigt vedtaget af konferencen. Dette resolutionsforslag overlader det til Arbejdsbureauets styrelsesråd at træffe bestemmelse om, hvilket eller hvilke emner inden for landbruget, der bør tages op på Arbejds-konferencen i 1951 ud over det forannævnte om fastsættelse af minimumslønninger inden for landbruget. Blandt de emner, som resolutionen omfatter, kan nævnes socialforsikring inden for landbruget, herunder spørgsmålet om revision af visse tidligere vedtagne konventioner og henstillinger, spørgsmålet om faglig oplæring inden for landbruget, spørgsmålet om arbejdstid og spørgsmålet om arbejdskraft og beskæftigelsesproblemer. Endelig slår resolutionen også til lyd for, at Arbejdsorganisationen har opmærksomheden henvendt på det problem, som mekanisering af og anvendelse af kemiske stoffer inden for landbruget rejser i henseende til landarbejdernes sikkerhed og sundhed.

8. Faglig oplæring af voksne, herunder erhvervshæmmede.

Arbejdsorganisationens styrelsesråd vedtog på sit møde i Genève i december 1948 at optage på dagsordenen for den 33. internationale arbejdskonference spørgsmålet om oplæring af voksne, herunder erhvervshæmmede. Arbejdskonferencen har tidligere ved forskellige lejligheder beskæftiget sig med dette spørgsmål bl. a. i 1939, da henstillingen angående erhvervsvejledning (nr. 57) blev vedtaget, og i 1944, da konferencen vedtog en detailleret henstilling vedrørende tilrettelæggelsen af beskæftigelse ved overgangen fra krigstid til fredskonometri; denne henstilling anbefalede organiseringen og udviklingen af oplæringen af voksne og erhvervshæmmede personer.

Interessen for dette problem kan måles ved, at forskellige stater har vedtaget generelle og systematiske planer for oplæringen af voksne. Allerede efter den første verdenskrig gennemførtes oplæringen af demobiliserede og invaliderede militærpersoner, og noget tilsvarende skete for arbejdsløse under den økonomiske krise, som begyndte i 1929.

Styrelsesrådet var af den opfattelse, at den nuværende efterkrigstid klart viser nødvendigheden af, at oplæringen af voksne bør organiseres og udvikles, ikke blot som en midlertidig nødforanstaltning, men som en permanent forholdsregel i bestræbelserne for